

Když jsem Lumíra uviděla ve dveřích, chvíli jsem se nemohla nadechnout. Má být přece ve Finsku! A je tady. V doprovodu televizní moderátorky Hanky, kterou já i Hermína považujeme za kamarádku a která o mém zájmu o Lumírka dobře ví, takže nechápu, proč nám nic neřekla! Nicméně teď se snaží, to se jí musí nechat. Přitáhla ho k našemu stolu a konverzuje s Mínou, abychom si já a Lumír „zbyli“. Ostatně sama už doma hokejistu má, takže nezávidí.

„Ve Finsku roztály ledy?“ slyším se říkat... A ničemu se nedivím, protože kdykoli o něco či spíše o někoho jde, mluvím jako totální blbka. Ve Finsku roztály ledy??? Hmm.

„Neroztály, ale jsem tady s kolenem u doktora. A... Poslouchej... Jak se máš?“

Ale... Že by urostlý Lumír trpěl stejným druhem konverzační dysfunkce jako já? Anebo je možná suchar. Prostě není vtipnej. To by teda byla tragédie. Takový krásný tělo, a v něm pusto. Když totiž zpětně zhodnotím svou úvodní větu, nezdá se mi zdaleka tak blbá, jako hned po jejím vyřčení. Naopak je to výborná nahrávka na smeč. Mohl přece říct: nevím, jak ve Finsku, ale tady bych rád ledy prolomil!

To je vůbec takový můj koníček, že když je po všem, představuju si, co měl kdo říct. Někdy si to teda představuju i dopředu, jako co kdo řekne a udělá, ale když se potom ve skutečnosti ta situace vyvíjí jinak, tak mě to dost plete. Uznávám, že jsem trochu divná, ale třeba Hermína je ještě divnější. Ona si dopředu předepisuje textovky, který chce poslat, až nastanou okolnosti, co si vybájila v hlavě. Někdy jí to teda vyjde, ale někdy taky ne. Jednou třeba chodila s jistým politikem, a tak si připravila takovou roztomilou zprávu, kterou mu chtěla poslat, až bude poprvé televizní přenos ze sněmovny, v níž bude nově sedět i on. Bylo to něco jako V TELEVIZI TI TO TAK SLUSI! OD RANA SE DIVAM, JAK ELEGANTNE HLASUJES! Jenomže pak se nějak přemáčkla a poslala mu to ještě před volbama. Samozřejmě vypadala jako úplný idiot.

„Hele, takhle nějak to tam bude vypadat, u něj v tom bytě,“ chechtá se Dominika a táhne mě k výloze obchodu s takovýma těma cetkama z Asie. Možná má pravdu. *Můj budoucí manžel*, jak jsme mu začaly říkat, se netají tím, že inklinuje k východním náboženstvím, a také osobně podnikl několik dobrodružných výprav za Buddhou and Company. Takže bych si měla možná místo podvazků koupit sárí, nebo jak se ten hadr jmenuje. Nebo si aspoň smotat ze šály turban a doprostřed čela si namalovat flek. Každopádně není nad to, když můžete informace o objektu svého zájmu získat z médií.

„Neměly bysme se jet podívat na ten barák, kde bydlí, abys šla v úterý najisto?“ domýšlí Dominika praktické detaily.

„No jasně, ty bláho, ještě že tě to napadlo! Zajedeme tam hned odtud,“ chválím kamarádku.

„To je stejně hrozná náhoda, že má ten byt kousek od tebe...“

„To teda. Až spolu budeme chodit, můžu ho šmírovat a nebudu plejtvat benzín.“

Takže Damien nelhal a nevycouval, o čemž koneckonců svědčily i jeho následné sms. Pro jistotu ho ale Hermína nechává vycukat, aby si nemyslel, že se můžou sejít, kdykoli se mu zachce.

„V pondělí mi psal, ať s ním jdu na křest nějaký desky. A především mě zval do divadla... Ani jsem neodpověděla, dělat nedobytnou je moje parádní číslo! Navíc s ním rozhodně nechci jít na žádnou společenskou akci, kde se blýská jako nad Tatrou. Abych byla za trapku

v novinách!“ směje se Mína snahám svého obdivovatele sjednat si s ní rande. Naneštěstí v tu chvíli otvírá internet, kde vyskočí zpráva, že Damien se objevil na jisté společenské akci s neznámou dívkou.

„Jak jako ve společnosti s neznámou dívkou???“ lezou Míně oči z důlků.

„Drahá, dovol, abych ti připomněla...“ říkám důležitě.

„Nee! Neříkej to!“ ječí Hermína.

„Dovol, abych ti připomněla, že tebe pozval do společnosti několikrát, ale odmítla jsi ho,“ směju se jejímu rozhořčení.

„Užila jsem si několik hodin báječného sexu a ráno jsme se krásně rozloučili a ani jsme si nevyměnili telefonní čísla! Je to šíleně osvěžující!“ informuji Hermínu o výsledku včerejšího večera. A cítím se skutečně výborně. Takže takhle to ti parchanti dělají... Užijou si a žádné další techtle mechtle s dotyčnou osobou neplánují, tak proč by si brali kontakt... Je to senzační! Nemusím tady teď sedět a přemýšlet o tom, jestli mi zavolá, anebo, ještě hůř, nalhávat si, že není nic špatného na tom, když se ozvu já jemu.

„A jak jsi dopadla ty? Není ti špatně?“ zajímám se o stav kamarádky, která včera pila tak, jako by na tom závisel osud celého lidstva, nebo přinejmenším Evropy.

„Seděly jsme tam s Radkou do čtyř, pak jsme začaly zpívat tu písničku z toho Večerníčku o broučcích... Víš, kterou... Do pěti, do pěti, musíme být v doupěti,“ zanotuje Hermína.

„No vidíš. A na toho magora sis ani nevzpomněla.“

„Vzpomněla,“ pronese ponuře Mína a řekne to, co už očekávám: „Když jsme dozpívaly, strašně mě naštválo, že se neozval, a poslala jsem mu smsku... několik smsek... dlouhých... Budu si muset vyměnit telefonní číslo.“

„Prsten bude. Takže co? Mohla bys mi odpovědět, nebo se mám sbalit a dát prostor Martínkovi?!“ vzteká se můj miláček jako děčko. Čekám, kdy si lehne na zem a začne bušit pěstičkama do podlahy. Ale má pravdu, že váhám. Nejsem přece blázen, abych se vdávala kvůli esemesce... Na druhou stranu se k sobě tak strašně hodíme! A ty zahraniční sňatky jsou stejně tuším neplatný, dokud se to nestvrdí u nás na úřadě. To si pamatuju z doby svého působení ve společenském časopise. V zahraničí se totiž s oblibou berou celebrity a někdo z nich mi vyprávěl, že se vzali na Mauriciu a potom museli ještě jednou na rodné hrouď. A naštěstí to tak bylo i mezi Damienem a tou jeho vychrtlou Klárou.

Zatímco přemýšlím, Damien po mě mrsknul můj iPhone, vytáhnul kufr a vztekle do něj hází svoje věci.

„Tak dobře. Vezmeme se. Teď a tady,“ říkám a dodávám: „Ale ty věci, co sis teď tak děsně namačkal do toho kufru, si zpátky do skříně vyskládáš sám...“